

မြတ်ဗုဒ္ဓ

အချစ်ဆုံး

အချစ်ဆုံး

ကားသည် နှင်းထုကို ထိုးခွဲလျက် တရိပ်ရိပ်ပြေးနေသည်။ မြေပြန့်သည် ဆူးနှင့် မိုင်ပေါင်းများစွာ ဝေးကွာကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ဆောင်းဝင်ခါစလေးသာ ဖြစ်ပါလျက် မောရှမ်းဒေသက အအေးဓာတ်ကို သိသာစွာ ပြ နေသည်ဟု ရန်ကုန်သူ ဆူး၏ စိတ်ထဲတွင် ထင်မြင်မိသည်။ တောင်တန်းပြာတွေ ပတ်ချာလည်ဝိုင်းနေသည့် ကမ္ဘောဇမြေသို့ တစ်နေ့သောအခါတွင် ဆူး ကိုယ်တိုင် မည်သည့်အဖော်မှ မပါဘဲ တစ်ယောက်တည်း သွားရလိမ့် မည် ဟု တစ်ခါမှ စိတ်ကူးပင် ယဉ်၍ မကြည့်ခဲ့ဖူးပါဘဲနှင့် အခုတော့ တကယ့် လက်တွေ့ဘဝမှာ ဆူးသွားနေခဲ့ရ ပါပြီ။

အဖြစ်အပျက်တွေက သိပ်ပြီး မြန်မြန်ဆန်ဆန် ပြောင်းလဲသွားသည့် အတွက် ဆူးကိုယ်တိုင်ပင် မယုံကြည်နိုင်အောင် ဖြစ်ခဲ့သည်။ အိပ်မက်လေး များလားဟုပင် ထင်မြင်မိသည်။ သို့သော် အိပ်မက်မဟုတ်ခဲ့သဖြင့် ဆူး ဝမ်းနည်းကြေကွဲခဲ့ရသည်။ ရှက်ရွံ့တုန်လှုပ်ခဲ့ရသည်။ အံ့ဩမယုံနိုင်အောင် ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ ဖေဖေနှင့် မေမေသည် ဆူး ငယ်ရွယ်စဉ် ကလေးဘဝက ဘာ တွေ ဘယ်လိုဖြစ်ခဲ့မှန်း ဆူး သေချာရေရာစွာ မသိပါသော် လည်း ဆူး သိတတ်လာသည့်အရွယ်မှာတော့ ဖေဖေသည် မိုးလင်းမှ မိုးချုပ်သည့်အထိ သောက်တတ်သော အရက်သမားကြီး လုံးလုံး ဖြစ်၍နေလေပြီ...။ ထို အတွက် မေမေသည် ဖေဖေကို ကြည့်ကာ နည်းနည်းလေးမှ မတုန်လှုပ်ခဲ့ ချေ။

"မိစိမ်းကားကြီး ဒေါ်လှိုင်လှိုင်ဝေ" ဟု ဖေဖေက မူးမူးရူးရူးနှင့်

အလေးလျှာလေးကြီးဖြင့် တစ်ခါ တစ်ရံ မေမေ့ကို ခေါ်တတ်ပါသည်။
ထိုအခါတိုင်း မေမေက ခနဲတဲအမူအရာဖြင့် ပြုံးနေတတ်သည်။ ဖေဖေ့ကို
အရက်မသောက်ဖို့ မေမေ့ကိုယ်တိုင် တစ်ခါမှ မတားခဲ့ဖူးချေ...။ ဆူး
နားလည်သလောက် မေမေသည် ဖေဖေ့ကို မချစ်ခဲ့ပါ။ ဖေဖေကသာ မေမေ့
ကို ချစ်ခဲ့တာ ဖြစ်သည်။ မေမေက ဖေဖေ့ထက် တော်တော်လေး ငယ်
ပါသည်။ ချောလှလွန်းသည့် မေမေ့ကို တစ်ဖက်သတ် ချစ်ခင်မြတ်နိုးခဲ့သော
ဖေဖေသည် မေမေ့မှာ ချစ်သူတစ်ယောက်လုံး ရှိနေပါလျက် မေမေ၏ဆန္ဒ
တစ်စက်ကလေးမှ မပါဝင်ဘဲ သူ့စိတ်၊ သူ့သဘောဖြင့် ဇွတ်အတင်း ခိုးပြေး
ခဲ့သည်။ ထိုအတွက် မေမေသည် ဖေဖေ့ကို နာကြည်းစိတ်ဖြင့် မုန်းတီးခဲ့
လေသလားပင်...။ မေမေ့ဆီက အချစ်ကို လုံးဝ မရခဲ့သော ဖေဖေသည် ထို
စိတ်နှင့်ပင် သူ့အသည်းနှလုံးကို အရက်နှင့် စိမ်ထားခဲ့ပုံရပါသည်။

"အသည်းနှလုံးမရှိတဲ့ မိန်းမရိုင်းကြီး၊ ငါ့အစ်မတွေ ပြောတဲ့စကားအတိုင်း
မင်းရဲ့အလှနဲ့ ငါ့ဘဝကို လဲလှယ်ခဲ့ပြီကွ နားလည်လား... မင်းကို ငါ
အရှုံးပေးပါတယ် လှိုင်ဆိုတဲ့ မစိမ်းကားကြီးရယ်..."

ဖေဖေက အရက်မူးတိုင်း ထိုကဲ့သို့ ပြောတတ်ပါသည်။

"ကျွန်မသာ ရှင့်ကို ဘဝနဲ့ရင်းပြီး အရှုံးပေးခဲ့ရတာပါ ဦးစိုင်းခမ်းအောင်
ရယ်... ချစ်တဲ့သူနဲ့ ကွေကွင်းရ တဲ့ဒုက္ခ၊ မချစ်မနှစ်သက်သူနဲ့ အတူနေရတဲ့
ဝဋ်ဒုက္ခတွေက ဘယ်တော့များမှ ကျွတ်ပျံ့မလဲနော်"

ထိုစကားများကို ဖေဖေ မကြားပါ။ ဖေဖေ အရက်သောက်ခြင်းသည် သူမ
နှင့် မည်သို့မှ မသက်ဆိုင်ဟု မေမေ့ဘက်က ထင်မြင်ယူဆထားပုံရသည်။
ထိုအရက်ကြောင့်ပင် ဖေဖေသည် လူ့လောကကြီးမှာ သက်တန်း စေ့ နေခွင့်
မရဘဲ စောစီးစွာ အရှုံးပေးလိုက်ရလေသည်။ ဖေဖေဆုံးပြီး တစ်လအတွင်း
မေမေ နောက် အိမ်ထောင်ပြု သည်ဆိုသည်မှာ လုံးဝမဖြစ်သင့်၊ မဖြစ်ထိုက်

သော အနေအထားဖြစ်ပါကြောင်း ဆူးသည် ဖေဖေကိုယ်စား မေမေ အပေါ်မှာ နာကြည်းခံပြင်းစိတ်၊ သမီးတစ်ယောက်၏ ရှက်ရွံ့စိတ်တို့ဖြင့် ခါးသီးစွာ ပေါက်ကွဲအော်ဟစ်ခဲ့တာကို ဆူးတစ်သက် ဘယ်တော့မှ မေ့နိုင်တော့မည် မဟုတ်ပါ။

ဖေဖေအတွက် ဇနီးမယားတစ်ယောက်အနေဖြင့် ပူဆွေးသောက ရောက်နေရမည့်အချိန်မှာ မေမေက ဖေဖေအတွက် ဘာမှ မခံစားရသည့်အသွင်နှင့် သူစိမ်းမိန်းမတစ်ယောက်ဖြစ်၍ နေခဲ့သည်။ ဘယ်လောက်များ အံ့ဩဝမ်းနည်းစရာ ကောင်းလိုက်ပါသလဲ...။ ဖေဖေ သေလို့မှ မကြာသေး၊ အမေဖြစ်သူကိုပါ တခြား သူစိမ်း တစ်ယောက်လက်ထဲ ထိုးအပ်ပစ်လိုက်ရမည့် အဖြစ်မျိုးကို ဆူး မခံစား၊ မရှုစိမ့်နိုင်ပါ။ ထိုအတွက် မေမေကို နောက်ထပ် အိမ်ထောင်သစ် ထူခွင့်မရအောင် ဆူးဘက်က သမီးတစ်ယောက်အနေနှင့် မျက်ရည်ခံ ထိုး၍ အမျိုး မျိုး ကြိုးစားပါသော်လည်း မအောင်မြင်ခဲ့ပါ။ စီးကရက်သောက် မပျက်၊ မေမေက လှပစွာ ပြုံးနေခဲ့သည်။

"သမီးပြောချင်တာက သမီး ဖေဖေ ဆုံးသွားတာမကြာသေးလို့ မေမေကို နောက်အိမ်ထောင် မပြုစေ ချင်တာ မဟုတ်လား ... ကောင်းပြီလေ၊ သမီး ဖေဖေကို မေမေ ဘယ်လိုမှ မေတ္တာထားလို့ မရပေမဲ့ သမီးကို တော့ မေမေ သိပ်ချစ်ပါတယ်၊ ဒီတော့ သမီးဆန္ဒကို လိုက်လျောတဲ့အနေနဲ့ နောက်ထပ် သုံးလေးလ ရွှေ့လိုက် မယ်၊ ဒါဆို သမီးကျေနပ်ပြီ မဟုတ်လား၊ ကိုဦးနဲ့ မေမေ လက်ထပ်ပြီးရင်တော့ ဒီအိမ်မှာ မေမေတို့ မနေဘူးနော်၊ သမီးပါ ကိုဦးတို့အိမ်မှာ မေမေနဲ့အတူ လိုက်နေရမယ် သိလား"

"ဟင့်အင်း... ဆူး မနေချင်ဘူး"

ဟု ပါးစပ်က ငြင်းဆန်လိုက်ပေမဲ့ စိတ်ထဲကတော့ ဖေဖေကိုယ်စား မေမေ သိပ်ရက်စက်တယ်ဟု မျက်ရည်ဝေသော မျက်လုံးများဖြင့် စိတ်ထဲက ပြော

နေမိသည်။ ဖေဖေ အခုလို အရက်သမားကြီး ဘဝနဲ့ စောစော စီးစီး သေဆုံး သွားရတာ မေမေ့ကြောင့်များလားလို့ တွေးမိတိုင်း ထိုအတွေးကို ဆူး ဖျောက်ဖျက်ပစ်ခဲ့သည်။ မေမေ့က သူမ၏ ချစ်ဦးသူ ဦးကိုကိုဦးနှင့် လက်ထပ်မှာ သေချာသွားလျှင် ဆူးသည် ပတ်ဝန်းကျင်ကို ရင်မဆိုင် ရဲ လောက်အောင် လိပ်ပြာငယ်ခဲ့သည်။

နောက်ဆုံးတော့ အားလုံးနှင့် ဝေးရာသို့ ဆူး စွန့်စားပြီး ထွက်ပြေးခဲ့သည်။ ဖေဖေ အမျိုးအဆွေတွေကို ဆူး ကြားဖူးသော်လည်း လုံးဝ မမြင်တွေ့ဖူးခဲ့ ပါ။ ထို့အတူ သူတို့ကိုယ်တိုင်ကလည်း သူတို့တွင် တူမလေး တစ်ယောက် ရှိ နေတာကိုပင် သိချင်မှ သိပါလိမ့်မည်။ အခုတော့ ဆူးသည် တစ်ခါမှ မ ရောက်ဖူးသော ဒေသတွင် နေထိုင်သည့် ဖေဖေ၏ အစ်မများရှိရာ၊ ဆူး၏ ကြီးကြီးများရှိရာသို့ ထွက်လာခဲ့ပါပြီ။ မေမေနှင့် ဖေဖေတို့ နှစ် ယောက် ကြားတွင် ဆူးသည် မြေစာမြက် ဖြစ်သည်။ ထိုအကြောင်းများကို ဆူး သတိ မရချင်ပါသော်လည်း အတွေးနှင့် ပြန်လည်မြင်ယောင်မိသည်။ ဆူး မျက်ရည်မကျမီအောင် အံကြိတ်လျက် ခေါင်းလေးကို မော့ထား မိသည်။ လူ တွေအများကြီးထဲမှာ ဆူး မျက်ရည်မကျချင်။ အနွေးအင်္ကျီလေးကို အသာဆွဲ စေ့ရင်း မျက်နှာလေး ကို တစ်ဖက်သို့ လှည့်လိုက်သည်။

"အို..."

ကိုလူချောနှင့် အကြည့်ချင်းဆုံမိကြပြန်ပြီ...။ စူးရှတောက်ပသော မျက်လုံးအစုံက ဘယ်အချိန် ကတည်းက ဆူးထံမှာ ရှိနေသည် မသိပါ။ ဆူး နှင့် အကြည့်ချင်းဆုံတော့လည်း သူက အကြည့်လွှဲမသွားဘဲ ဆူး ကိုပင် ပြုံးရယ်ပြတော့မလိုလို၊ နှုတ်ပဲ ဆက်တော့မလိုလိုမို့ ကိုလူချောထံမှ အကြ ည့်ကို မျက်လွှာအသာချ၍ ဣန္ဒြေမပျက် လွှဲရှောင်လိုက်ရပါသည်။

မြင့်မားထွားကြိုင်းသော အရပ်အမောင်း၊ ဖြူဝင်းသော အသားအရည်၊

ခိုင်ခန့်သည့် မျက်နှာကျတွင် မျက်ခုံးထူထူ၊ မျက်အိမ်လှလှ၊ နှာတံချွန်မြဲမြဲ၊ နီရဲသော နှုတ်ခမ်းနှစ်လွှာကို တင်းတင်းစေ့ပိတ်လျက် သူက ဆူး မျက်နှာလှလှလေးကို တစ်ချိန်လုံးလိုလို ခပ်စိုက်စိုက် ငေးကြည့်နေတတ်သည်။ ကိုလူချော၏ အကြည့်ရဲရဲများ ကြောင့် အပျိုစင်လေးဆူးမှာ ရှက်စိတ်ဖြင့် အနေရခက် အထိုင်ရခက်ဖြင့် ထူထူပူပူလေး ဖြစ်နေရသည်။

ကိုယ့်အပူ၊ ကိုယ့်သောကနှင့် ကိုလူချောကို သတိမထားမိခဲ့သဖြင့် ဘယ်အချိန်ကတည်းက ဆူး စီးလာ သည့် ကားပေါ်မှာ ပါလာမှန်း မသိရသော်လည်း ဆူး သတိထားမိသည့်အချိန်မှာတော့ သူက ဆူးနှင့် မျက်စောင်းထိုးခုံမှာ အခန့်သားထိုင်ကာ ဆူးကိုသာ တစ်ချိန်လုံး ငေးကြည့်နေသည့်အတွက် ဆူးမှာ စိတ်ရှုပ်ထွေးခြင်းနှင့် အတူ သူ့ကို ဒေါသဖြစ်ချင်လာသည်။ ဖြစ်နိုင်လျှင် သူ့မျက်လုံးများအောက်မှာ ဆူး ထွက်ပြေးချင်မိသည်။ ဆူးထွက်ပြေးချင်မိသည်။ ဆူးကို အခုလို တစ်မိမိထိုင်ကြည့်မနေဖို့ ရန်တွေ့စကားဆိုချင်ပါသည်။

သို့သော် ဆူးဖြစ်ချင်သည့်အတိုင်း မဖြစ်ပါ။ သူနှင့် ဆူး ထိုင်နေသည့် ခုံက မျက်နှာချင်းဆိုင် မျက်စောင်း ထိုးအနေအထား ဖြစ်နေသဖြင့် သူက ဆူးဘာပဲလုပ်လုပ် အကုန်လုံး တွေ့မြင်နေရသည်သာ။ သူသည် ဆူးထက် အသက်ငယ်မည်ဟု ထင်သည်။ ဆူး အသက် နှစ်ဆယ့်နှစ်နှစ် ရှိပြီမို့ ဆူးကိုယ်ဆူး တကယ့်လူကြီးမလေး တစ်ယောက်လို ပုံစံဖမ်းပြီး ဝတ်စားဆင်ယင်ထားသော်လည်း ဆူး၏ မျက်နှာလှလှလေးနှင့် ငယ်ရွယ်နုပျိုမှုကို ဖုံးအုပ်၍ မရနိုင်အောင် ပေါ်လွင်ထင်ရှားလို့ နေပြန်သည်။

အစက်အပျောက်ဆို၍ မှဲ့တစ်လုံးတလေပင် မရှိအောင် ဆူးမျက်နှာလေးက ချောမွတ်နူးညံ့နေပြီး ရွှေဝါ ရောင် ဝင်းအိစိမ်းလန်းနေသော အသားအရည်၊ ငါးပေနှစ်လက်မ အရပ်အမောင်းနှင့်အညီ အချိုးအစား ကျန လှပ

သည့် ကိုယ်ခန္ဓာလေးက ရှုပ်ရပ်လှပကာ နက်မှောင်ရှည်လျားသည့် ဆံပင် တစ်ထွေးကြီးဖြင့် ဘဲဥပုံ လှပ သည့် မျက်နှာလေးထက်မှာ စင်ယောက် တောင်မျက်ခုံး၊ မျက်တောင်ကော့များ ခပ်စိတ်စိတ် ဝန်းရံထားသည့် မျက်ဝန်းပြာပြာ မျက်ဆန်နက်နက်လေးတွေက ရွှန်းလဲ့တောက်ပနေသလို နှာတံလှလှ နှုတ်ခမ်းထူထူစုစုလေးက ဆေးမကူဘဲ နီရဲနေထွေးနေပါသည်။

မြင်သူတကာ ငေးကြည့်ခံရသည့် ဆူး၏ အလှအပများကို ဆူး၏ သူငယ်ချင်းများက ဂုဏ်ယူမဆုံး ရှိ တတ်ပါသော်လည်း ဆူးအနေဖြင့် ထို အလှအပများအတွက် ဘယ်တုန်းကမှ မာန်မာန မတက်ခဲ့ဖူးပါ။ သည်လို အကြည့်ခံရတာမျိုးကတော့ ဆူး သွားလေရာ နေရာတိုင်းမှာ တွေ့ကြုံနေရ သည့်အဖြစ်မို့ မထူးဆန်းလှပါသော် လည်း အခုလို ဆူးမျက်နှာကို တောက်ပရွှန်းလဲ့သော မျက်ဝန်းစိုစိုများဖြင့် အနေရခက်အောင် တစ်ချိန် လုံး သူ စိုက်ကြည့်နေပုံမျိုးကတော့ တစ်ဆိတ် လွန်လွန်းသည်ဟု ဆူး ထင်သည်။ ဆူး မျက်ခုံးလေးကို တွန့်ကွေး၊ နှုတ် ခမ်းလေးကို ပို၍ တင်းစေ့ ကာ အနားမှာ ဦးလေးကြီးနှင့် ဆူး ခုံနေရာချင်း လဲထိုင်လိုက်ပါသည်။ ကား ပြတင်း ဘက်သို့ တစ်ချိန်လုံးလိုလို ငေးကြည့်လာတာမို့ ကိုလူချောကို ကျော ပေးအနေအထားမှာ ဆူး အသက်ရှူချောင် ရသည်။ သည်လိုဆိုပြန်တော့ လည်း ရွှေမင်းသားက ငြိမ်ငြိမ်မနေ။ ဆူးနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ခွင့်ရအောင် သူနည်း သူဟန်ဖြင့် ကြိုးစားလို့ လာပြန်သည်။

ကားရပ်နားသည့်အချိန်တိုင်း သူက ဆူးရှိနေသည့်ဘက်သို့ ဆင်းလာပြီး ဆူး မျက်နှာလှလှလေးကို ခပ် ပြောင်ပြောင်ပင် ကြည့်လာပါသည်။ သေသေချာချာကြည့်မိပြန်တော့ သူက ဆူးထက် ငယ်မှန်း သူ မျက်နှာနုနု လေးကြောင့် သေချာရပြန်သည်။ လူကောင်ကြီးက ထွားကြိုင်းမြင့်မား သလောက် အဆီပို မရှိသော ခန္ဓာကိုယ် အချိုးကြောင့် ကြည့်လို့ကောင်းနေ

ပြန်သည်။ ကိုလူချော သူ့ကို ကားပေါ်မှာ ပါလာသည့် အပျိုလေးတချို့က စိတ်ဝင်တစား ကြည့်နေမှန်း ဆူးက တွေ့မြင် သတိထားနေမိပါသော်လည်း ရွှေမင်းသားကတော့ ဆူးက လွဲပြီး တခြားဘာကိုမှ စိတ်ဝင်စားပုံ မရပါချေ။

ခက်ပဲခက်ရချည်သေးရဲ့။ သူ့ကြောင့် ဆူးအနေရခက်၊ ရှက်ရွံ့ရသလို... သူ ဘယ်သူ့ကို စိတ်ဝင်စားနေ ပါကြောင်း သူ့အပြုအမူများကြောင့် သူ့ကို စိတ်ဝင်စားနေသည့် အပျိုမတွေပါ ရိပ်မိသွားကြပြီးလျှင် သူနှင့် ဆူးကို ကွက်ကြည့်၊ ကွက်ကြည့်ဖြင့် ခေါင်းချင်းဆိုင် စကားတွတ်ထိုးကြလျှင် သူ့ကို ဆူး ဒေါသဖြစ်ရသည်။

ဆူး စိတ်ကူးယဉ်ထားသည့် ချစ်သူစာရင်းတွင် ဆူးထက် အသက်အရွယ် ငယ်သည့် ကောင်လေးမျိုး မပါဝင်ကြောင်း ကိုလူချော သူ့ကို သိစေချင်လှ သည်။ ဆူး၏ ချစ်သူသည် သူ့လို ခပ်ကဲကဲ ကောင်လေး မဟုတ်ဘဲ အရာရာ ကို တတ်သိနားလည်သော ဣန္ဒြေသိက္ခာရှိသော၊ ဆူးထက်အသက်ကြီးသ ည့် လူမျိုးသာ ဖြစ်ရပါမည်။ မိန်းကလေးချောချောလှလှမြင်တိုင်း သူ့လိုအ ကြည့်ရဲသော၊ ကဲသောကောင်လေးမျိုးအား မည်မျှပင် ချောမော နေပါစေ ဆူး စဉ်းစားမည် မဟုတ်ပါ။

သူ မမြင်အောင် ဆူး သူ့ကို မျက်စောင်းထိုးမိပါသည်။ သူ့အကြည့်ကြောင့် မိန်းကလေးဖြစ်သည့် ဆူးမှာ ဘယ်လောက် အနေရခက်မလဲ မတွေးဘဲ သူ ဖြစ်ချင်တာကိုပဲ တစ်စွတ်ထိုး လုပ်နေတာကို ဆူး စိတ်ထဲမှာ ဒေါသ လေး တွေ ဖြစ်ရသည်။ ကားက တစ်ရိပ်ရိပ်ပြေးနေသည်။ ဆူး ကားစီးတိုင်း မည် သည့်အခါမှ ကားမမူးတတ်ပါ သော်လည်း သည်တစ်ခါတော့ ဆူးမှာ ခေါင်း မထောင်ချင်လောက်အောင် တစ်ရိပ်ရိပ်မူးကာ ဇောချွေးများပင် ပျံ လာ သည်။ မေမေနှင့် ပြဿနာဖြစ်ပြီး အစားကောင်းကောင်း မဝင်ခဲ့သည့်အချိန် များ၊ အခုလို ခရီးရှည်ကြီး ထွက် မိချိန်မှာ ပို၍ဆိုးရွားလာပုံရပါသဖြင့် တစ်

ချိန်လုံး မျက်စေ့စုံမှိတ်ကာ အတတ်နိုင်ဆုံး ငြိမ်သက်ရင်း မအန်မိ အောင် ကြိုးစားနေရသည်။ ခရီးရှည်မထွက်ဖူးသည့်အတွက်လည်း ရှူဆေးတို့ ပရတ်ဆီတို့ ဆူးမှာ အသင့်ပါ မလာပါ။ ပါလာရန်ကလည်း အကြောင်းမ ရှိ...။ သည်ခရီးကို ဆူး အစီအစဉ် မရှိဘဲ ရုတ်တရက် ဖြုန်းစားကြီး ထွက် လာခဲ့သူ ဖြစ်ပါသည်။

"ရော့ ကလေးမ ဟိုသူငယ်လေး ပေးခိုင်းလိုက်တာ"

ဘေးမှ ဦးလေးကြီးအသံကြောင့် ဆူး မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့ ဘီ စစ်ဆေးပြား၊ ပရတ်ဆီနှင့် ရှူဆေးဘူးလေးတစ်ခု၊ ဆူး မယူဘေးဘဲ သူ ရှိ ရာသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ သူက နှုတ်ခမ်းကို တင်းတင်းစေ့ လျက် မ ရယ်မပြုံး ပုံစံဖြင့် ဆူးကို စိုက်ကြည့်နေပြီး သူပေးသည့်ပစ္စည်းများကို ဆူး မ ယူလိုက်မှာကို စိုးရိမ်ပုံဖြင့် ဆူးကို ငေးကြည့်နေသည်။

ဆူး ဘာလုပ်ရမည်နည်း...။ ယောက်ျားလေး တစ်ယောက်ထံမှ ဆူး မည် သည့်အကူအညီမှ မလိုချင်ပါ။ အထူးသဖြင့် သူလို ကောင်လေးမျိုးဆီက အကူအညီကို ပို၍ပင် မလိုချင်။ ဒါလေးကို အကြောင်းပြပြီး ဆူးကို ချဉ်းကပ်ဖို့ ကြိုးစားတာဆိုရင်တော့ ဝမ်းနည်းစရာပဲ ချာတိတ်လေးရေ။ မ လိုအပ်ဘဲ ကိုလူချောလေးနှင့် ဆူး မခင်မင် မရင်းနှီးချင်သဖြင့် ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို ပိုင်နိုင်စွာ ချလိုက်သည်။

"ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဦးလေး... သူ့ပစ္စည်းတွေကို သူ့ဆီ ပြန်ပေးလိုက်ပါ နော်"

ဒါပဲပြောပြီး ဆူး မျက်လုံးလေးတွေကို ညင်သာစွာ ပိတ်ထားလိုက်သည်။ သူ ရှက်သွားမလား၊ ဒေါသ ဖြစ်သွားမလား ဆူး မသိချင်တော့ပါ။ ဆူး ပြော သလို ဦးလေးကြီးက သူ့ပစ္စည်းတွေ ပြန်ပေးနေသံကို ကြားရ သည်။ သူ့ထံမှ မည်သည့်အသံမှ မကြားရ။

မာနကြီးသော ကြီးကျယ်သည့် ကောင်မလေးဟု သူ့ဘာသာ ထင်သွားပြီး ဆူးကို တစ်ခါတည်း မုန်း သွားလည်း အခုချိန်မှာ ဆူး ဂရုမစိုက်ပါ။

ဆူး ဂရုမစိုက်တာ တစ်ခုတည်း ရှိသည်။ ဆူးကို ပန်းသစ်မြိုင်က လက်ခံနိုင် ရေးပဲ ဖြစ်သည်။ တစ်ချိန် လုံး သူ ဆူးကို ကြည့်နေသလား မသိပါ။ ဆူး ကတော့ ကလေးကို ရောက်သည့်အထိ မျက်စိစုံမှိတ်ကာ အိပ်ပျော် အောင် ကြိုးစားအိပ်နေလိုက်ပါသည်။ ကလေးကို ရောက်သည့်အထိ သူ့ကို ဆူး လုံးဝမကြည့်တော့ပါ။ သူက ဆူးမျက်လုံးများနှင့် အကြည့်ချင်းဆုံအောင် အမျိုးမျိုး ကြိုးစားပါသော်လည်း ဆူးက တမင်ပင် မသိဟန်ဆောင် နေ လိုက်ပါသည်။

ကားပေါ်က ခရီးသည်တွေအားလုံး ဆင်းကြသည့်အထဲမှာ ဆူးလည်း ပါသည်။ မူးနောက်နုံးချီနေသော် လည်း ဆူး ဂရုမစိုက်အားပါ။ ကား စပယ်ယာ၏ အကူအညီဖြင့် ပစ္စည်းများကို ကားအောက်သို့ ချရသည်။ ဆူး အဝတ်သေတ္တာက အတော်ကြီးသည့်အတွက် ထိုသေတ္တာကို ဆူး ခွန်အား လေးဖြင့် သယ်မနိုင်ရန် မလွယ်ကူ။ ရွှေ မင်းသားက ဆူးနားမှာ ယောင်လည်လည်လုပ်ရင်း ဆူးနှင့် မျက်လုံးချင်းဆုံနိုင်ခွင့်ရရန် ဖန်တီးနေ ပါသဖြင့် ဆူး မျက်နှာလှလှလေးကို ပို၍ တည်ထားလိုက်ပါသည်။ သူ့ကို လာကြိုနေသည့် ခဲသားရောင် ပြောင်လက်နေသည့် ကားပေါ်မှာ သူ့ပစ္စည်း တွေ တင်ထားပါလျက် မသွားသေးဘဲ ကားကို ခပ်လျှော့လျှော့မှီလျက် ဆူး ကို မျက်တောင် မခတ်စတမ်း ငေးနေပါသဖြင့် ဆူးကို လာမေးသည့် ကား တစ်စင်းကို ဈေးပင် မမေးတော့ဘဲ ငှား လိုက်ပါသည်။ ဆူး ကားလေးထွက် သွားမှပင် သူ့ကားလည်း ထွက်ပါသည်။ ဒါတောင်မှ ကားချင်း ကျော် အတက်မှာ ဆူးကို ငေးငေးကြီး ကြည့်သွားပါသေးသည်။

သူ့အကြည့်များက ဆူး ရင်ကို မလှုပ်ရှားစေနိုင်သော်လည်း နွေးထွေးသွား

စေသည်ကလည်း အမှန်ပင်။ သူ့ကားလေး ဆူး မြင်ကွင်းမှ လျင်မြန်စွာ ကွယ်ပျောက်သွားပြန်တော့လည်း ဆူးရင်ထဲမှာ ဘာလိုလို ခံစားလိုက် ရပြန် ပါသေးသည်။ ခက်လည်း ခက်သည့် ဆူးပင်။

ကုန်းမြင့်ချိုင့်ဝှမ်းတို့သာ လွှမ်းနေသော ကလောမြို့လေး...။ ထင်ရှူးတော တန်းများကို ကျော်ဖြတ်၍ တောင်ခိုးမြူမှုန်တွေက လွင့်မျော အုံ့ဆိုင်း နေသည်။ ထင်ရှူး၊ ချယ်ရီ၊ စိန်ပန်းပြာ၊ ပင်စိမ်းပင် ပုပုဝိုင်းဝိုင်းလေး တွေ က အနီရောင်မြေသားလမ်းပေါ်မှာ လှပစိမ်းစိုစွာ မြင်တွေ့နေရသည်။ ပလိုင်းနှင့် တောင်းများနှင့် တိုင်းရင်း သားတို့၏ ရိုးသားသည့် မျက်နှာကို ငေးမောကြည့်ရင်း ဆူးအတွက် အရာရာသည် ခပ်စိမ်းစိမ်း ဆီးကြိုနှုတ် ဆက်ကြသည်။

ထိုအတွက် ဆူး စိတ်ပျက်အားငယ်သွားခြင်း မဖြစ်မိဘဲ ပို၍ပင် လန်းဆန်း တက်ကြွလာသည်ဟု ထင်မြင်မိသည်။ ထို့အတူ စိတ်လှုပ်ရှားမှု အစုံစုံဖြင့် ဆူး ရင်ခုန်သံတွေ တဒိတ်ဒိတ် မြန်လာ၏။

ပန်းသစ်မြိုင်...။

ပန်းကနုတ်တို့ဖြင့် လှပစွာ ပုံဖော်ထားသည့် စာလုံးများကို အသံထွက်၍ ဆူး ဖတ်လိုက်သည်။ ရန်ကုန် မှ နေ၍ မနားတမ်း လာခဲ့ရသော ဆူး၏ ခရီး လမ်းဆုံးကို ရောက်ခဲ့ပါပြီ။ ကလောမြို့စွန် တစ်နေရာမှာရှိနေ သည့် ပန်း သစ်မြိုင် ... ခန့်ညားထည်ဝါမှုတွေ အပြည့်နှင့် ဆူးကို စိမ်းကားအေးစက်စွာ နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။ အသင့် ပွင့်နေသည့် ခြံဝင်းအတွင်းသို့ ဆူးတို့ကား လေး မဝင်မိမှာပင် ပန်းသစ်မြိုင်ခြံကြီးအတွင်းမှ အနက်ရောင် မာစီဒီး ကား ကြီး ထွက်လာကာ ဆူးတို့ ကားလေးကို ညင်သာစွာ ကျော်ဖြတ်သွားသည်။ ခပ်ဖြည်းဖြည်း မောင်းသွား သည့် ကားရှေ့ခန်းတွင် ဒရိုင်ဘာနှင့်တူသူ တစ် ယောက်နှင့် ကားနောက်ခန်းမှာ အသက်ခြောက်ဆယ်အရွယ် ခပ်ဝဝ

အမျိုးသမီးကြီး တစ်ယောက်။ ဦးခေါင်းတစ်ခုလုံး ငွေမင်ရောင်ဖြူဖွေးနေသည့် ဆံပင်များကို ရွှေဘီး တစ်ချောင်းဖြင့် ခပ်ရိုးရိုး ထုံးဖွဲ့ထားပြီး ကျယ်ပြန့်သော မဟာနဖူးနှင့် ကျက်သရေ အလွန်ရှိသော အမျိုးသမီး ကြီး တစ်ယောက်မှန်း ဆူး သိလိုက်ရသည်။ အခုချိန်ထိ တောက်ပနေသော မျက်လုံးများက သူမ ငယ်ရွယ်နုပျို စဉ်က မည်မျှ ထက်မြက်ကြောင်း ဖော်ပြနေသည်။ ထိုအမျိုးသမီးကြီးသည် ငယ်စဉ်က မည်မျှထက်မြက် ချော မော လှပလိုက်မည်နည်းဟု ဆူး တွေးလိုက်မိသည်။

လမ်းလေးအတိုင်း ဆူး စီးလာသည့် ကားလေး ခြံထဲသို့ မောင်းဝင်သွားသည်။ အိမ်ကြီးသို့ ရောက်ရန် အလှမ်းဝေးနေသေးကြောင်း တွေ့ရသည်။ ခြံဝင်းကျယ်ကြီးဖြစ်ကြောင်း ဆူး သတိထားလိုက်သည်။ စိမ်းစို သော သစ်ပင်ကြီးများဖြင့် ခြံ၏ အဆုံးကို လှမ်း၍ မမြင်တွေ့ မခန့်မှန်းနိုင်ပါချေ...။

ကားက အိမ်ကြီးရှေ့တည့်တည့်တွင် ရပ်သွားသည်။ ကားဆရာက ပစ္စည်းများကို ချပေးလျှင် ကျသင့် ငွေကို ဆူး ရှင်းပေးလိုက်သည်။ ကားလေးက လာလမ်းအတိုင်း ပြန်ထွက်သွားပြီး မြင်ကွင်းမှ ပျောက်သွား သည်။ ဆူးသည် အိမ်ကြီးထဲကို လှမ်းမဝင်မိသေးချေ။ ကြိုဆိုမည့်သူ မရှိသော အိမ်ကြီးရှေ့မှာ ကြောင်တောင် တောင်လေး ရပ်နေမိသည်။

"အဟမ်း"

ဆူး နောက်ပါးဆီမှ အသံကြောင့် ဆူး လှည့်ကြည့်လိုက်လျှင် အသက်ငါးဆယ်ကျော်အရွယ် ရှမ်း ဘောင်းဘီညိုနက်နက်နှင့် တိုက်ပုံနက် ဝတ်ထားသည့် ကွမ်းဝါးနေသည့် အဘိုးအိုတစ်ယောက်ကို ဆူး တွေ့ လိုက်ရသည်။

"အဘ... အခုနက ထွက်သွားတာ ဒေါ်နန်းထည်လားဟင်"

ဆူး စကားကို အဘိုးအိုက ရုတ်တရက် ပြန်မဖြေ...။

ဆူးကိုသာ အံ့ဩသောအမူအရာနှင့် ပြန်ကြည့်နေသည်။ ယုန်မွေးအင်္ကျီနီ နီရဲရဲလေးနှင့် ပါတိတ်အနက်ခံ ပေါ်မှာ အနီရောထားသည့် လုံချည်ကို ဝတ်ဆင်လျက် ပေါင်လယ်ထိရှည်သော ဆံပင်ရှည်ကြီးကို ဖန်ကလစ် တစ် ခုနှင့် ဖိတွယ်ထားသော ကတ္တီပါပုံတော်အညိုကိုသာ ခပ်ရိုးရိုး ဝတ်ဆင်ထား ရုံမျှမက မျက်နှာတွင် မည်သည့် သနပ်ခါး မိတ်ကပ်တစ်စက်မှ မပါရှိသော ကလေးမလေး တစ်ယောက်က သူတို့အရှင်သခင်မ ဒေါ်နန်းထည်ကို ခပ် ရဲရဲမေးဝံ့သည့်အတွက် အံ့ဩနေသည်လား ဆူး မပြောတတ်ပါ။

"ကလေးမက ဘယ်သူများလဲကွယ့်"

ဆူးကို ပြန်ပြီး မေးခွန်းထုတ်နေပါသည်။

"ဆူး ရန်ကုန်ကပါ၊ ဦးစိုင်းခမ်းအောင်ရဲ့သမီးပါ"

"ဟေ... မောင်စိုင်းခမ်းရဲ့သမီး ဟုတ်လား"

"ဟုတ်ကဲ့"

အဘိုးအိုက ဆူးမျက်နှာကို သေသေချာချာ စိုက်ကြည့်နေပြီးမှ သက်ပြင်းချလိုက်တာကို မြင်ရသည်။ ဆူးရဲ့ အဖြေအတွက် အံ့ဩတုန်လှုပ် သွားမှန်း ဆူး ရိပ်မိပါသည်။ ပန်းသစ်မြိုင်မှာ ဆူးအတွက် နေရာ မရှိတော့ ဘူးလား...။

"အဘနာမည် ဦးခွန်တီး၊ ကလေးတို့ ဖေဖေကို ငယ်ငယ်ကတည်းက ထိန်း ခဲ့တာ၊ မောင်စိုင်းခမ်းရော နေကောင်းရဲ့လား..."

ဦးခွန်တီးအသံက တမ်းတလွမ်းစိတ်ဖြင့် ကြေကွဲဆွေးမြည့်နေဟန် ခပ် တုန်တုန် ထွက်လာသည်။ ဖေဖေ ကို ထိန်းခဲ့သည်ဆိုသော ဦးခွန်တီးကို ဆူး ရင်ထဲ ချက်ချင်း ခင်တွယ်သွားမိသလို ဖေဖေကို သတိရစိတ်ဖြင့် ဝမ်း နည်း ဆို့နှင့်မှု တစ်ပြိုင်နက်တည်း ခံစားလိုက်ရသည်။

"ဖေဖေ ဆုံးသွားပြီ အဘ"

"အို..."

ဆူး ပါးပြင်ပေါ်သို့ မျက်ရည်တွေ ကျမလာအောင် ထိန်းချုပ်ထားရင်း နှုတ်ခမ်းလေးကို သွားဖြင့် ဖိကိုက်ထားလိုက်သည်။ ဦးခွန်တီး မျက်နှာက ညှိုးဖျော့အိုဆာသွားသည်။

"သူ့ ငယ်ငယ်လေးရှိသေးတာပဲ"

ဦးခွန်တီး၏ တီးတိုးမှတ်ချက်ချသံကို ဆူး ကြားသော်လည်း ဘာမှဝင်မပြောနိုင်။ ဖေဖေကို သတိရစိတ် ဖြင့် နှလုံးသားတွေ နာကျင်နေသည်။

"ကဲ... ကဲ ... ကလေးလည်း ခရီးပန်းလာတယ်၊ နောက်မှ စကားပြောကြရအောင်၊ အိမ်ထဲကိုဝင် ... ခုနကားနဲ့ ထွက်သွားတာ ဒေါ်နန်းထည်ကိုယ်တိုင်ပဲ"

"ဒီမှာက သူ့ကို ဘယ်သူမှ နာမည်မခေါ်ကြဘူး၊ အမေနန်း၊ အဘွားနန်း၊ ကြီးကြီးနန်း အဲလိုပဲ ခေါ်ကြ တယ်၊ အိမ်ထဲမှာ ဒေါ်နန်းသွယ်ရှိတယ်၊ သူ့ကို ကြီးသွယ်လို့ ခေါ်နော်၊ ဒေါ်နန်းထည်ကို အမေနန်းလို့ပဲ ခေါ်၊ လာ... ဒေါ်နန်းသွယ်ဆီ အဘလိုက်ပို့ပေးမယ်၊ သူက ကလေးဖေဖေရဲ့ ဒုတိယအစ်မပေါ့..."

ဆူး အဝတ်သေတ္တာကို ဦးခွန်တီးက ပေါ့ပါးစွာ ဆွဲသွားသဖြင့် သူ့နောက်မှ ဆူး လိုက်ခဲ့သည်။

"ဒီမှာ ခဏထိုင်ဦးနော် ကလေး၊ ဦးခွန်တီး ဒေါ်နန်းသွယ်ကို ကလေးရောက်နေတဲ့အကြောင်း သွား ပြောလိုက်ဦးမယ်"

ဦးခွန်တီး ဆူးကို ထားခဲ့ပြီး ထွက်သွားသည်။ ရှေးကျသော်လည်း ခမ်းနားထည်ဝါသည့် အဆောင် အယောင်များကို မြင်ရသည်။ ဖေဖေသည် ချမ်းသာ

ကြွယ်ဝသော သူဌေးသားအဖြစ် ကြီးပြင်းရှင်သန်ခဲ့ပြီးမှ မေမေ့ကြောင့်
စိတ်ဓာတ်ပျက်ပြားခဲ့လေသလားဟု ယောင်နစွာ တွေးမိသည်။ မည်သည့်
အလုပ်မှ မလုပ်သော ဖေဖေမှာ ငွေကို ရေလို သုံးနိုင်အောင် ပေါများခဲ့
သည်မှာ သိပ်တော့ မဆန်းကျယ်ဟု ဆူး ထင်သည်။